

„Gudbevares, Hr. Ingeniør! De har altfor ringe Tillid til min Opfattelsesevne. Den fejler ellers ikke noget, vil jeg sige Dem. Imidlertid . . . skulde De ved Lejlighed faa Lyst til at fortsætte Spøgen, saa veed De nu, hvor Hr. Griesmann boer. Han har Kontortid mellem ti og fire. Og jeg kan forsikre Dem, han har megen komisk Sans . . . megen komisk Sans! Jeg anbefaler mig!“

Han stod allerede med Haanden paa Dørklinken, da han atter vendte sig om mod Per, der var bleven staaende ved Bordet.

„Endnu et Ord, Hr. Sidenius! De har til min Søstersøn omtalt en Enkebaronesse von Bernt-Adlersborg, ikke sandt? Undskyld mig mit paatrængende Spørgsmaal . . . kender De noget nøjere til den Dame?“

„Nej. Jeg kendte en Smule til hendes afdøde Bror. Men hvorfor vil De —?“

„Undskyld mig! Det er en ældre Dame, ikke sandt? Og vistnok saadan lidt . . . lidt morsch i Hovedet?“

„Maaske. Men maa jeg spørge — —?“

„Og De havde forleden et Brev fra hende, . . . et venligt Brev fra Udlandet. Ivan har fortalt mig det. Hun havde bedt Dem om at besøge hende i hendes Hjem i Sommer, og hun beklager nu, at hun gennemgaar en Kur og først kommer tilbage til Vinter. Er det ikke rigtigt?“

„Men for Pokker!“ udbrød nu Per utaalmodig og slog Knoen i Bordet. „Hvorfor gør De mig alle de Spørgsmaal?“

Men uden at lade sig forskrække gik den lille grimme Mandsling ham tæt ind paa Livet, løftede sig paa Taaspidserne og sagde:

„Jo — jeg skal sige Dem — der kunde muligvis ogsaa her i Landet tænkes Folk, der kun vil gifte deres Døtre bort til Mænd med et adeligt Navn. Adjø!“

*

*

*

Salomons var allerede i Slutningen af Maj flyttet ud til deres Sommerbolig „Skovbakken“, en Villa ved Kysten, en Times